

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXX. ročník

číslo 12/prosinec 2024

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „ <i>Společenství Kristovo</i> “
Pondělí	18.00	křesťanství (setkávání všech zvědavých, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
Pátek	16–18	mladší i starší dorost a odrost
	18.30	mládež
Sobota	9–14	Siloe – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Kalendář na přelom roku	3	Báseň	10
Editorial	3	<i>Když ti život zdá se příliš těžký...</i>	
Staršovstvo		Zamyšlení nad úbytkem veřících ..	11
Zápis z 854. schůze 2. 12. 2024	4	Hle, stojím u dveří a tluču	12
Sbírka potravin	5	(Zjevení 3,20)	
Brankou k Betlému	6	Tak trochu jiný normál –	14
Brána slaví 30 let	8	život na Ukrajině	
Vzpomínky zkušeného herce		Dopis nepálské studentky	17
Immánu-él	9	Můžete si vybarvit...	18
(adventní zamyšlení Pavla Siváka)		Kontaktní informace, tiráž	19
Co ještě tak docela neumíme?	10		

KALENDÁŘ NA PŘELOM ROKU

NEDĚLE 22. PROSINCE (4. adventní)

9.30 **bohoslužby** (Dušan Bruncko, s nedělní školou pro děti)
14.00 a 16.00 vánoční hra „*Tajemství pergamenového svitku*“

ÚTERÝ 24. PROSINCE: 16.00 **bohoslužby** (Věra Hájková)

STŘEDA 25. PROSINCE: 9.30 **bohoslužby** (Tomáš Trusina, večere Páně)

NEDĚLE 29. PROSINCE: 9.30 **bohoslužby** (Aleš Drápal, s nedělní školou pro děti)

ÚTERÝ 31. PROSINCE: 16.00 **bohoslužby** (Věra Hájková) + **silvestrovské posezení**

STŘEDA 1. LEDNA: 9.30 **bohoslužby** (Věra Hájková)

NEDĚLE 5. LEDNA: 9.30 **bohoslužby** (Věra Hájková, s kázáním pro děti a konzumací perníkového betléma)

EDITORIAL

Dokázali byste vyjmenovat alespoň jednu událost, která se stala v roce 1994? Ne? Tak já začnu. Na lince metra B byly otevřeny nové stanice Hůrka, Lužiny, Luka, Stodůlky a Zličín. Pražský arcibiskup Miloslav Vlk byl jmenován kardinálem. Začala vysílat televize Nova. Narodil se zpěvák Justin Bieber (a můj manžel Tadeáš). Ale především vyšlo první číslo časopisu Brána! Letos tedy slaví 30 let, tak si to pojďme připomenout, než toto velké jubileum skončí.

Je skvělé, kolik lidí se v průběhu let do Brány zapojilo, a já bych chtěla poslední editorial roku 2024 využít k tomu, abych poděkovala těm, kdo se do Brány zapojili v roce letošním. Děkuji Jarce Pecharové za dlouholeté shánění článků a péči o Bránu, Milošovi Pecharovi za (též již mnoho let trvajících) skvělou sazbu. Bětě Slabé za krásná slova a doplňovačky pro děti (již zmiňovaný téměř 30letý Tadeáš je pravidelně luští!), překlady a další články. Za profesionální příspěvky, a také pečlivé korektury děkuji Petru Bískovi a velký dík patří také dalším korektorům, Jiřímu Holému a Davidu Navarovi za rychlé a důkladné opravy. I když články (včetně mého editoriale) často chodí ještě dlouho po uzávěrce (z toho

si příklad neberte! ☺), korektoři je vždy velmi rychle opraví. Děkuju i všem, co Brány vyzvedávají a dopravují do kostela, bylo vás za uplynulý rok docela dost.

A samozřejmě patří dík i vám, našim čtenářům, za přízeň a hlavně psaní článků, kterých je často málo, ale na prosinec jich přišlo dost, za což jsme moc vděční. Dorazivší adventní články jsou, myslím, moc povedené a plně povzbuzení.

Pokud mě ohledně péče o Bránu něco trápí, je to téměř nulová zpětná vazba. Chtěla bych vás tedy povzbudit, abyste klidně osobně nebo na email branicka-brana@evangnet.cz vyjádřili, co se vám na časopisu líbí, co ne a jaké máte případné nápady na zlepšení. Budeme moc rádi!

Milí bratři a sestry, přeji vám požehnané svátky a vše dobré do roku 2025!

Eva Friedrichová

STARŠOVSTVO

Zápis z 854. schůze 2. 12. 2024

854. schůze staršovstva proběhla v pondělí 2. prosince za účasti J. J. Zvánovce, I. Jungwirthové, D. Slabého, M. Mazné, L. Koláře, A. Heřmanové, T. Trusiny, V. Hájkové, J. Stralczynské, T. Bedrníka, T. Plháka. Online byli připojeni L. Holá a T. Friedrich.

Na úvod si připravil David Slabý zamyšlení nad Vánoci (Ježíš jako dobyvatel a král). Poté nás host Mikuláš Vymětal seznámil s důvody, proč se vrací zpět do vinohradského sboru.

Děkujeme Janě a Karlovi Stralczynským, kteří se postarali o odstojení přístřešku na kočárky od bezdomoveckých vylepšení i o likvidaci odstraněného materiálu.

Byli jsme informováni o proběhlém konventu, kterého se účastnili Jan Jeroným Zvánovec, Michaela Mazná a Tadeáš Friedrich. Oprava komína, která proběhla 14. listopadu, zjevně vyřešila problém s kotlem a proto můžeme mít v kostele opět příjemně teplo.

Na základě podnětu od člena sboru jsme diskutovali a následně hlasovali o tom, zda nerozšířit počet nástěnek ve vstupní chodbě. Jednomyslně jsme se shodli na tom, že současný stav je vyhovující.

Díky dobré finanční situaci sboru splatíme poslední milion z půjčky, kterou jsme si vzali na proběhlou rekonstrukci kostela.

Pískoviště plánujeme osadit krytem proti nečistotám, které do něj padaly.

Lída Holá zajistila zalaminování oběžníku Tolerančního patentu (děkujeme), takže jsme ho hned obdivovali a ti odvážnější zkusili i historickou češtinu z doby císaře Josefa II. přelouskat. K opisu máme i přepis současným písmem, takže si půvaby dobové češtiny mohou užít i ti, kteří novogotickou frakturu nerozluští. Jak jsme již avizovali minule, bude tento dokument vyvěšen v kanceláři.

Také máme hotové pódium. Staršovstvo děkuje Daliborovi Kurkovi, Martini, Danovi, Doře a Jirkovi Matouškovým, Davidu Slabému a Amálce Kolářové, kteří se mnou pódium stavěli (a věřím, že mi ho i pomohou zase demontovat).

Zakončeno krátce po deváté hodině společnou modlitbou.

zapsal Lubor Kolář

SBÍRKA POTRAVIN

Vážené sestry a vážení bratři,

s adventem vám všem vespolek přejí požeňnaný vrchol roku 2024.

Když se ohlédnu za tímto rokem, moc požeňnaní nevidím – na první pohled. Ovšem mou přirozeností je pozitivní myšlení, a tak nakonec nalézám absolutní radost a v události dne 23. listopadu, kdy promluvil Zdeněk Svěrák (během benefice pro Centrum Paraple) o dobrém srdci lidí kolem nás. Sice byl tento rok plný katastrof: válek, virů; současně se vybraly na postižené zázračné miliony (v rámci StarDance) a na potřebné zázračná kila potravin (v rámci Sbírký potravin).

U toho druhého jsem měla tu úžasnou čest osobně být, a to v Albertu v Česticích. Od ranní osmé hodiny přicházeli dobrovolníci spolu s dobrosrdečnými nakupujícími a společnými silami sesbírali jen v malém obchůdku 20 přeplněných beden potravin a drogerie.

Stejně jako 13. dubna se pomáhalo lidem v nouzi, rodičům samoživitelům a všem opuštěným a v krizi pomocí základní drogerie a trvanlivých potravin (např. dětské výživy, konzerv, těstovin, rýže, luštěnin, cereálií, cukru, kávy, čajů, oleje, instantních polévek atd.).

ANO, dobrý skutek je nejvíc! Děkuji, Zdeňku, žeš to během přímého přenosu řekl našemu národu, ať na to nejsme s týmem kolem Mikuláše Vymětala sami!

Více viz www.sbirkapotravin.cz.

Zuzka Věrka Pavlíková

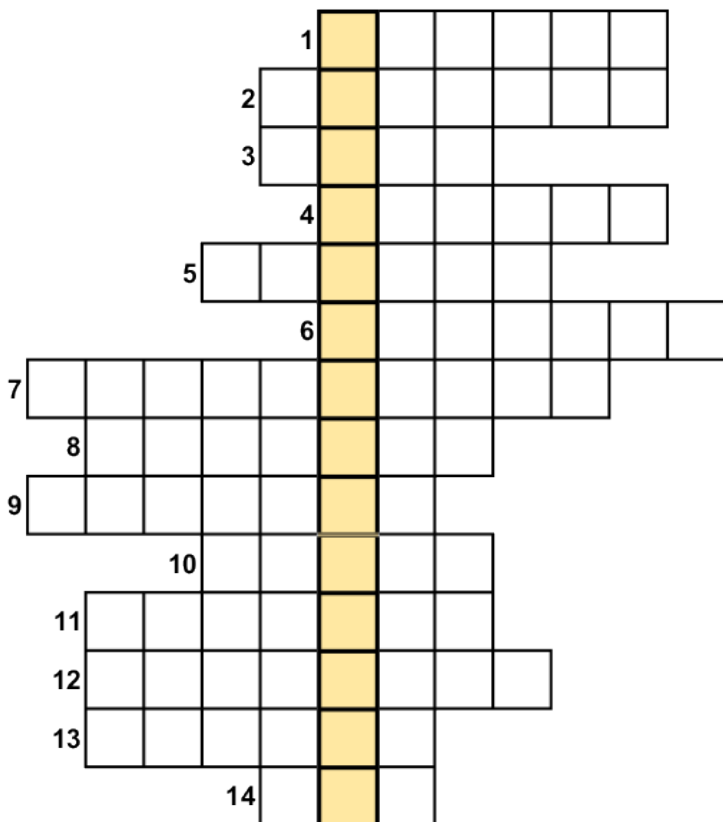

BRANKOU K BETLÉMU

Milí čtenáři a čtenářky, luštitelé a luštitelky,

prosincová Branka je, zcela nepřekvapivě, adventně a vánočně laděná. Jenže my lidé máme rádi překvapení. (Pokud tedy nejsou příliš nepřijemná.) Nedávno jsem si v jednom internetovém antikvariátu všimla nabídky balíčků knih s překvapením. Za stovku si tam člověk mohl koupit tři tajemné knížky určitého žánru (třeba tři dětské knihy, tři kuchařky nebo tři encyklopedie), nevěda, co konkrétně mu pošlou. Hned jsem dostala chuť to vyzkoušet. Překvapení a tajemství prostě láká. Jako různé balíčky „šťěstíčka“ na pouti nebo jarmarku, kola štěstí, tomboly a další podobné legrácky.

Advent a Vánoce taky přináší (zejména dětem) svá milá překvapení, ať už jsou to drobnosti v adventním kalendáři, mikulášské balíčky či dárečky pod stromečkem. Jen ten vánoční příběh je každý rok stejný: stejné Panně Marii stejný anděl předpovídá narození Spasitele, který pak stejně jako loni leží v jesličkách a pastýři zase žasnou a andělské zástupy zpívají gloria.

Ale opravdu je to stejné? Vždyť my jsme trochu jiní než loni. Trochu větší (nebo aspoň starší). A třeba i moudřejší. Nebo možná taky smutnější a unavenější. Ale možná, možná k nám ten příběh může promluvit nově, možná z toho velikého vánočního tajemství můžeme letos pochopit další kousek.

(V tajence najdete, co je náš hlavní adventní úkol.)

LEGENDA:

Když byla ...6... (Zachariášova žena) v šestém měsíci, byl anděl ...8... poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje ...11..., k panně zasnoubené muži jménem ...10..., z rodu ...12...; jméno té panny bylo Maria. (Lk 1,26-27)

Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře ...9..., aby byl po celém světě proveden soupis ...3.... (Lk 2,1)

Když se narodil Ježíš v judském Betlémě za dnů krále ...5..., hle, ...13... od východu se objevili v Jeruzalémě a ptali se: „Kde je ten právě narozený král Židů? Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit.“ (Mt 2,1-2)

Za těch dnů vystoupil Jan ...2... a kázal v judské ...4...: „Čiňte ...1..., neboť se přiblížilo ...7... nebeské.“ ... Jan měl na sobě šat z velbloudí srsti, kožený pás kolem boků a potravou mu byly kobylky a ...14... divokých včel. (Mt 3,1-4)

Alžběta Slabá

BRÁNA SLAVÍ 30 LET

Milí čtenáři,

ráda bych se s vámi podělila o informace o původu a vzniku naší Brány. Oslovila jsem všechny žijící pamětníky, ale jejich výpovědi se úplně neshodují. Tak se pokusím dát dohromady všechny získané střípky.

Jak to tedy začalo: nápad vzešel od Aleše Drápala. Ten jej předal Markétě Příkrylové (nyní Ceplové). Ta se ho aktivně ujala za přispění Matěje Cepla a technické podpory Pepy Zemana. V redakční radě zasedala Růžena Černá, Jarmila Čierná, Aleš Drápal a Pavel Říčan. Po svatbě Markéty a Matěje a jejich odjezdu do Ameriky se zapojila Jana Kusáková (nyní Kalendová), Anička Víšková a další. Brána vycházela několikrát do roka a složení redakční rady se proměňovalo. Do psaní příspěvku se členové sboru nehrnuli (stejně jako dnes), tak je ve svých hlavách lovili členové redakce. Po roce 2008 se vedení Brány ujala Růženka Černá a skoro dva roky statečně zajišťovala každý měsíc celý chod.

Posléze se přidali Miloš a Jarka Pecharovi, tak už to pro ni bylo veselejší. Dál už to není historie, to už si většina z nás pamatuje.

Jarka Pecharová

Na ukázkou přikládáme článek z Brány z r. 1995, který je díky pokračující tradici branických vánočních her i tento prosinec stále aktuální.

Vzpomínky zkušeného herce

Hra. Vánoční hra. Snad už neodmyslitelně spojená s Braníkem v době adventu a s postavou našeho faráře Ludka Rejchrtu.

Když jsem poprvé přišel do Braníka, před Vánoci, žili všichni mí vrstevníci vánoční hrou. Bohužel, já jsem vždy onemocněl jakousi angínou, a tak jsem si mohl o legendárních dramatech nechat jen zdát. Ale v roce 1987 (to mi bylo, nemýlím-li se, 8 let), padlo mé definitivní rozhodnutí objevit se na prknech, která znamenají svět. Hra, která zažila mou premiérovou roli, nesla název Zvuk flétny. S chutí a snahou, která předčila mé divadelní umění, jsem se světu představil jako direktor herecké společnosti Francesco. Hraní mi učarovalo natolik, že příští rok jsem se do seznamu účinkujících zapsal jako jeden z prvních. A tak přišly postavy herce a dvořana (Město), mírně potřeštěného psychiatra (Ztracený a nalezený ráj), prokurátora (Jonáš), maršála (Věž) nebo například setníka (Dnes ještě zapadá slunce nad Sodomou).

Letos mám za sebou osm her (včetně letošní, která je asi v mých 17 letech poslední). Vynechal jsem pouze hru loňskou. Tehdy mě přemohl mylný dojem, že jsem moc starý.

Za tu dobu se hodně změnilo. Vznikla apsida, tím pádem herci nemusí sedět v koutě na jevišti, účinkující podstatně omládlí a rozmnožili své řady, orchestr se přestěhoval od klavíru pod jeviště. Ale jedno se nezměnilo. Hry přinášejí stále osobitý humor, stále jsou aktuální a stále zvěstují, že Ježíš přišel pro všechny.

Egon Čierný jr.

IMMÁNU-ÉL

„... nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo,“ zní toto izajášovské zaslíbení naděje, které se naplnilo o přibližně 800 let později jedné obyčejné noci, když mágové z východu spatřili na nebi zvláštní úkaz v podobě hvězdy. Když se v jedné, do té doby bezvýznamné vesničce s příznačným jménem Betlém – Dům chleba

narodil ten, o němž bylo řečeno, že je „Immánu-él“.

Muselo se to zaslíbení naplnit, stejně jako se naplnil Boží rozkaz „Budiž světlo“, aby nad propastnou tůňí země, která byla pustá, prázdná – plná chaosu, zmatku a tmy, vnesl řád a pořádek.

Ať se nám tedy právě ten předvánoční čas, který nazýváme advent, stane zároveň časem „adventure“. Tedy hledáním a objevováním důvodu k vyrovnávání našich narušených vztahů nejen s Bohem tak, abychom právě v těch vyrovnaných vztazích se svými bližními mohli být utvrzeni, že „Immánu-él“. Že Bůh je s námi.

Pavel Sivák

CO JEŠTĚ TAK DOCELA NEUMÍME?

Docela by mne zajímalo, co si tak asi pod mou otázkou představujete.

Myšlenka, že bych mohla napsat článek do Brány, mne napadla poté, co jsem se spolu s několika členy branického sboru účastnila ekumenické bohoslužby v katolickém kostele Krista Spasitele na Barrandově. Ano, je to ten, v jehož komunitním centru máme pravidelné bohoslužby první neděli v měsíci v 16 hodin. Využívají toho především nejen braničtí, kteří bydlí v okolí, ale objevují se tam i zcela noví účastníci – první neděli adventní jich tam bylo pět. To, že se tam nekonají jen katolické bohoslužby, je uvedeno nejen na stránkách farnosti, ale i ve venkovní skřínce.

Pamatuji doby, kdy účast „jinověrců“ na katolických bohoslužbách byla nežádoucí a účast na přijímání? – to už vůbec ne. Časy se mění, našťastí i k lepšímu.

V tu listopadovou sobotu nás tam nebylo příliš; zastoupena byla tři společenství: bratr Jonatan Hudec ze smíchovského sboru ČCE, sestra z Církve bratrské a bratr Černý z KSK. Měli jsme z toho pěkný pocit. Zaznělo i svědectví bratra z KSK o jeho klikaté cestě k víře a jak nakonec byl doslova, vlivem modliteb, „přistrčen“ k práci v původním, starém komunitním centru.

Krásným závěrem a předstupněm do adventu byl koncert dvanáctičlenného sborečku ze zbraslavské farnosti. Nedá mi, abych nedoplnila ještě něco i o samotném kostele s mimořádnou akustikou; stojí opravdu za zhlédnutí. Architektonické ztvárnění, vnější i vnitřní, se pánům architektům Jakubu Žiškovi a Pavlu Šmelhausovi opravdu povedlo.

A varhany? Ty zaujmou i všechny, kdo se o tyto nástroje vůbec nezajímají. Já osobně jsem na ně doslova zírala, protože nic takového jsem ještě neviděla. Varhanní skříň symbolizuje geologické vrstvy původní krajiny, před ní je Strom poznání dobra a zla. Firma Kánský a Brachtl, která se o to vše postarala, je z Krnova.

Co říci na závěr? Podle svých možností i času podporujme ekumenu a těšme se z toho, že ty propastné neshody mezi některými církvemi jsou už minulostí.

Tak to je můj příspěvek a věřím, že spolu se mnou v něm v prvních dnech nového roku najdete povzbuzení do dnů, které jsou před námi.

D. Rut Nývltová

KDYŽ TI ŽIVOT ZDÁ SE...

... těžký příliš

Když starosti tíží a srdce prázdné je,
Vše selhává a pomoc v nedohlednu –
Pak právě tehdy Bůh tvůj blízko je.

Když ostatní ti vůbec nerozumí,

Pomlouvají tě a přehlížejí snad,
Když hořká nespravedlnost se děje,
Pak právě tehdy Bůh tvůj blízko je.

Když nám mlha a práce tíží mysl tvou,
Když radost i síla zahalí se tmou,
Strach, nebezpečí, bolest i nemoc tě sužuje,
Pak právě tehdy Bůh tvůj blízko je.

Při každém hoři, při zármutku,
V bezesných nocích a samotě,
Kdy nikdo nevidí oči zalité v smutku –
I tehdy Bůh tvůj blízko je.

Když noc temnotou zemi zahalí,
Hřích s pokušením srdce poděsí,
Tak pohled' s důvěrou na Golgotu:
Tam Naděje už svítla tvému životu.

(Verše ze čtení na každý den 2014, Beröa-Verlag, Zürich; přeložila a do řeči vázané převedla Rut Nývltová.)

ZAMYŠLENÍ NAD ÚBYTKEM VĚŘÍCÍCH

Přinutil mě novinář a dokumentarista Adam Drda, abych pro Paměť národa natočené vzpomínky doplnil fotografiemi ze svého mládí. To mne přinutilo, abych se – konečně! – začal hrabat v krabicích, jejichž převoz z garáže dcery Veroniky na Long Islandu do mého bytu v Ďáblicích nedávno zařídil skvělý mladý historik Martin Nekola.

Mezi několika perličkami vyniká malá fotečka ze dne mé konfirmace, kterou provedla fotoaparátem Zeiss Ikonta moje teta Marta Jurenová. Před naším, tehdy sedmiletým kostelem sedí náš milovaný bratr farář Timoteus Pokorný, dvě konfirmandky po jeho levé, dvě po pravé ruce. Za nimi stojí sedm, hmmm, „statečných“ mládenců. Ono, totiž, být konfirmován bratrem farářem „Timíkem“ nebylo jen tak, grilování ze znalosti bible bylo sice přátelské, ale důkladné. A jak

tomu bývá, děvčata byla připravena lépe než hoši, to si já dobře pamatuji.

V následujících letech počet aktivních členů našeho sboru, a tím i konfirmandů, klesal – následek zvyšujícího se, neúprosného tlaku komunistických úřadů. Dnes, ale bez tlaku shora, je to podobné. Po válce měla Českobratrská církev evangelická více než 200 000 členů, dnes je nás ko-

lem 32 000. Vymíráme. Proč? Otázka téměř bolestivá, odpověď nejasná, důvody mnohé, vina i v nás.

Jak jsou na tom katolíci? Proč jejich politická strana KDU-ČSL, tzv. lidovci, která dosud má značnou členskou základnu, živoří pod hranicí pěti procent? To je vylučuje z poslanecké sněmovny, zbavuje přímého vlivu na život národa. Chtěl jsem se na to zeptat svého přítele Pavla Fischera, nezávislého senátora za Prahu 12, obvod č. 17, při jeho nedávné návštěvě modřanského sboru. S bývalým diplomatem jsme se poznali ve veslařském klubu VK Blesk, kde jsem trénoval jeho dvě děti, Benedikta a Barbaru, Bena a Báru. Prima rodina a já jsem rád, že Fischerovi patří mezi dvě tři rodiny, které navzdory nemilosrdně běžícímu času zůstaly v mém společenském hledáčku.

Na moji otázku nebyl čas, ale ani by se nehodila do přátelského prostředí, jen mírně poznamenaného negativní atmosférou dnešní doby. Navíc, věřící katolík Pavel Fischer je nezávislý senátor za TOP 09, a tak nutit ho vyjádřit se k této otázce by vlastně nebylo fér. Fér, nefér, vrtá mně to hlavou. Vždyť zástupci katolické církve jsou i po nedávném odchodu do důchodu jejich aktivního, až agresivního kardinála Dominika Duky mediálně známí jako církev stále dominující, granty na údržbu památek pobírající, leckde podnikatelsky úspěšná. Také tradičně charitativní, pokorně sloužící.

Krátce po sametové revoluci na Long Islandu v obýváku Oldřicha Holubáře, předsedy zahraničního Orla a hlavního amerického fundraisera a propagátora návratu mariánského sloupu na Staroměstské náměstí, si mně postěžoval tehdejší kardinál Miroslav Vlk, že návštěvnost katolických kostelů je 17 procent členů. To bylo před 30+ lety. V euforii, která po pádu totality převažovala, bychom očekávali, že se zatoulaní věřící vrátí do „lůna“ své církve. Jak tomu tradičně bývá. Nestalo se.

Námět jistě k zamyšlení – proč odklon nové generace od „víry svých otců“ pokračuje? Příčiny a vysvětlení jsou mnohé.

Petr Bísek

HLE, STOJÍM U DVEŘÍ A TLUČU

(Zjevení 3,20)

V chvatu dnešního světa je mnoho věcí, které stojí přede dveřmi našeho života a s velkou naléhavostí tlučou. Každopádně nás život staví před různé nároky či požadavky, které vyplývají ze současné situace. Doléhají na nás problémy eko-

nomické, společenské, politické a v neposlední míře i zdravotní. A tak není divu, že pak přeslechneme přítomnost toho, který tluče přede dveřmi našeho nitra. Je toho tolik, co se bezohledně dožaduje naší pozornosti, že nakonec přeslechneme sice tichý, ale potřebný hlas evangelia. A přece je tady Pán Ježíš, který stojí před našimi dveřmi a nedá se odbýt, i když na jeho tlukot nereagujeme. Zřejmě jsou naše srdce zaujata tím, před čím jsme varováni, tím, co hledají nevěřící.

Právě na tuto pozoruhodnou stránku nás adventní zvěst upozorňuje. Pán Ježíš je však stálý a věrný, nedá se odbýt naší nepozorností ani lhostejností. My jsme obklopeni společnostmi, ve které je slyšet nárek, hořké výčitky a hodně nespokojenosti. Cítíme nejistotu a nelze se divit, že někdo dokonce ztrácí smysl života. Ovšem uprostřed naší nestálosti a nejistoty stojí ten, o němž apoštol vyznává: „Včera i dnes, tentýž i na věky.“ Mnoho století přešlo, ve kterých shořela řada lidských ideálů a stejně tak byly prohrány různé životní či společenské zápasy. Pán Ježíš je mezi námi s mocí neporušitelného života. Jeho pravda, pozvání a nárok na naše srdce platí stále po celá staletí bez ohledu na společenský řád. Od otrokářství až po dnešek. Žádná zeměpisná délka ani šířka není vyjmuta ze skutečnosti, že se zde ozývá Evangelium. Známe velký zástup dosvědčujících svědků, že Spasitel světa znovu a znovu působí na naše svědomí a volá nás k novému životu. Známe ale i otázky vycházející z údivu a bázně: „Kde jsi, Pane? A co chceš, abych činil?“

Vzácný host stojící před našimi dveřmi nepřichází s prázdnou. Naopak, má, co by nám nabídl. Nabízí nám sebe sama, svoji cestu, pravdu a život. Vždyť nepřišel na tento svět jako nezúčastněný divák uprostřed bolesti a tíhy života. On přišel, aby hledal a spasil už zahynulé. Jeho evangelium je slovem záchrany pro celý svět, ale i pro každého z nás. Je až podivuhodné, s jakou jednoduchostí, bez okras a bez pomoci nějaké jiné světské moci, nás Kristus zve přes všechny překážky. A není jich málo. Především jde o naše lhostejné a nevěrné srdce.

Vzácný host nestojí jen přede dveřmi a tluče, ale čeká a vyžaduje naši odpověď. Má pro nás připravené požadavky. Máme mu otevřít a přijmout ho tak, jak přichází: pastýř, učitel, rádce a Spasitel. Ježíšova přítomnost není pomíjivá. Jeho evangelium je dobrá a stálá zpráva, která je zaměřena na věčnost. My se ovšem většinou díváme jen do blízké budoucnosti a zajímáme se o to, abychom žili ve společnosti, ve které budeme cítit poctivost, lidskost a pravdivost. Záleží to na každém zvláště a vcelku i na našem okolí, sboru, společnosti. Můžeme mít ale naději, že takovým přístupem se nám naše srdce tomu vzácnému hostu otevrou s obnovující mocí Ježíšovy pravdy.

„Otevřete brány hradeb kamenných, otevřete brány srdcích svých, otevřete, aby mohl dál. Naprav každý cestu křivou, cestu zlou. Není doba k spánku, je čas nabrat sil, pominula noc a den se přiblížil.“

Požehnaný Advent.

Pavel Novotný

TAK TROCHU JINÝ NORMÁL –

život na Ukrajině

poznámka: Kačka píše záměrně „v Ukrajině“, ne „na Ukrajině“; není to chyba

„Tak jaký je život v Ukrajině?“ ptá se mě čas od času někdo, kdo zná z Braníka mě nebo moje rodiče (Lídu a Jiřího Holých). Brzy to bude devět měsíců, kdy se Ukrajina stala pro mě, mého manžela Daniela a našeho syna Jošua naším novým „doma“. Máme ale pocit, jako by to bylo mnohem déle.

Na první pohled se zdá, že v Ukrajině všechno funguje normálně. Obchody jsou otevřené, lidé chodí do restaurací a kaváren, děti chodí do školy a do školky. Při druhém pohledu je však jasné, jak moc je život všech ovlivněn válkou.

Na několik hodin denně jsou ukrajinská města a vesnice bez proudu, nefunguje nejen světlo, ale ani tekoucí voda a třeba ani semaforey na ulici. Když světlo vypadne při nákupu v supermarketu, nikdo se nediví. Každý prostě jen zapne baterku na mobilu a nakupuje dál.

Poplachy a ostřelování jsou každodenní normou. Zvykli jsme si při každém zvuku sirén kontrolovat telefon, který nám řekne, jestli se k nám blíží dron, raketa, nebo „jen“ vzlétají letadla migy, a tak je poplach vyhlášený po celé zemi. Děti ve škole a školce se chodí při každém poplachu schovat do krytu a náš syn Jošua mi pak pyšně ukazuje, jaký obrázek zrovna ten den v krytu namaloval. Lidé se bojí mobilizace, spousta našich kamarádů a známých buď je na frontě, má na frontě někoho z rodiny, nebo už o někoho přišli. Lidé jsou po skoro třech letech války velmi unavení a častokrát se cítí sami. Válka se stala novým normálem.

Uprostřed toho všeho, veškeré bolesti a trápení, ale Bůh dělá úžasné věci. Je to možná tím, že je specialista v tom, jak dokáže něco těžkého proměnit v dobré. Konec konců i první církve rostla hlavně kvůli pronásledování a je to častokrát právě v krizových momentech, kdy Boží dobré zprávy evangelia září nejjasněji. A to možná největší zdánlivé selhání, tedy smrt Ježíše na kříži, se proměnilo v ten největší důkaz Boží lásky.

Lidé v Ukrajině přemýšlí nad životem, nad smrtí, nad tím, co bude potom, až umřeme. Asi i proto, že v mnoha momentech je smrt až hmatatelně na dosah. Jak nám řekl náš blízký přítel, vojenský kaplan, „v zákopech se každý modlí“.

A mnoho lidí nachází cestu k Bohu. Nedávno jsme se seznámili s Volodou. Voloda je mladý kluk z nevěřící rodiny. Už před válkou bojoval s depresemi a myšlenkami na sebevraždu. Když začala celková invaze před skoro třemi lety, Voloda pracoval pro jednu mezinárodní firmu. Mluví plynule anglicky a studuje na software inženýra, a tak v práci poskytoval IT podporu přes telefon zákazníkům v USA. Říkal nám o jednom konkrétním telefonátu, který ovlivnil jeho ži-

vot. Měl zrovna na telefonu pána z USA, kterému pomáhal vyřešit nějaký technický problém.

Během telefonátu slyšel Voloda z okna několik výbuchů blízko v Kyjevě. V tu chvíli si pomyslel: Jestli tady teď spadne bomba přímo na nás a umřu, ten člověk na opačné straně se ani nedozví, co se stalo. Asi si řekne: „*To je ale strašný zákaznický servis, tenhle člověk se jenom tak odpojil.*“ Na konci telefonátu se Američan zeptal Volodi na to, jak se jmenuje, odkud je a představil se mu jako pastor. Voloda mu řekl o současné situaci v Kyjevě a tento americký pastor se za něho přes telefon modlil. O něco později Voloda odevzdal svůj život Bohu a nyní je aktivně zapojený v jednom z kyjevských sborů a je na něm patrná touha učit se, sloužit lidem kolem sebe i Bohu. A od ledna začne sloužit v ukrajinské křesťanské studentské organizaci. Řekl nám: „*Válka mě přiměla přemýšlet nad tím, o čem je život, jaký má smysl a kde hledat odpovědi.*“ Jedna z oblastí, na kterou se v naší službě zaměřujeme, je právě učednictví mladých vedoucích. A vnímáme, že jejich otevřenost dozvědět se o Bohu je velká. Máme tedy naději. Naději nejen v tom, že válka skončí a nastane mír, ale hlavně v to, že lidé můžou najít pokoj i během války. Ten Boží pokoj, který převyšuje veškeré lidské chápání.

Co konkrétně je tedy součástí naší služby v Ukrajině?

1) KRÁTKODOBÉ MISIJNÍ VÝJEZDY LIDÍ ZE ZAHRANIČÍ PO UKRAJINĚ

Vnímáme, že to je způsob, jak povzbudit místní sbory v Ukrajině, kde jsou místní častokrát osamělí a vyčerpaní ze současné situace. Lidé jsou ale velmi otevření duchovně a hledají v současné situaci naději a odpovědi. Zároveň věříme, že to bude i požehnání pro týmy z Česka, Polska a dalších zemí, odkud můžou tyto týmy přijíždět. V naší „západní“ kultuře jsme často zaměřeni sami na sebe a někam vyjet a někomu pomoci často pomáhá přehodnotit priority a uvidět Boží perspektivu. Naším cílem není „pouze“ zorganizovat krátkodobé výjezdy, ale propojit sbory tak, aby spolupráce a vztahy mohly být dlouhodobější.

2) KOUČOVÁNÍ A UČEDNICTVÍ MLADÝCH VEDOUČÍCH

Mladí lidé v Ukrajině si prožili covid a nedlouho poté je zasáhla realita války. To se promítlo do jejich životů. Zaměřujeme se na učednictví a koučink mladých ukrajinských vedoucích, kteří často neplánovaně vstoupili do vedení poté, co starší vedoucí odešli ze země nebo byli povoláni na frontu. Chceme jim nabídnout trénink, ale také jim být nablízku, budovat prostředí, kde se cítí bezpečně, mohou se sdílet, být zranitelní a společně se učit.

3) „CONSULTING“ A „CAPACITY BUILDING“ PRO PASTORY A KŘESŤANSKÉ VEDOUČÍ

Vnímáme velkou potřebu pomoci a „poptávku“ od místních vedoucích po organizaci tréninků, vzdělávání a konzultací zaměřených na neziskové křesťanské

organizace. Tito vedoucí jsou častokrát obdarováni ve službě, ale nevědí, jak postavit strukturu v organizaci, kde pracují. Zároveň vidíme, že existují lidé (v Česku, v Ukrajině, ale i v dalších evropských zemích a v USA), kteří mají zkušenosti např. v byznysu a jsou ochotní věnovat několik hodin týdně nebo měsíčně mentoringu nebo tréninku, a pomoci tak křesťanským vedoucím. Existují velmi kvalitní zdroje, lidé o nich ale často nevědí, nebo chybí překlad do ukrajinštiny. Chceme křesťanským organizacím pomáhat zjistit, ve kterých oblastech by mohly fungovat efektivněji, a poskytnout jim konkrétní zdroje a materiály, které jim pomůžou růst.

4) „VETTING“ (OVĚŘOVÁNÍ) A PODPORA PROJEKTŮ

Existuje mnoho ukrajinských organizací a sborů, které dělají skvělou práci, ale nemají kontakt a možnosti finanční podpory ze zahraničí kvůli jazykové bariéře nebo nedostatku kontaktů. I malá finanční podpora pro ně znamená mnoho a můžou díky ní udělat dost práce. Oslovilo nás také několik lidí, kteří by chtěli křesťany v Ukrajině finančně podpořit, ale neznají kontext a jazyk nebo se bojí korupce. Pracovala jsem v minulosti ve dvou nadacích v oblasti ověřování projektů a díky těmto zkušenostem jsme se rozhodli zaměřit i na tuto oblast.

Budeme moc vděční za vaše modlitby. Pokud byste chtěli dostávat naše informační/modlitební dopisy, napište mi na katerina.kocyan@gmail.com.

Vzhledem k tomu, že nemáme plat a jsme podporováni z darů od jednotlivých dárců, budeme vděční za vaši případnou finanční podporu. Podpořit nás můžete přes naši misijní organizaci Operace Mobilizace – www.om.org na účtu 2700344081/2010, variabilní symbol: 750828. Ke každému daru bude vystaveno potvrzení.

Kateřina Kocyan

DOPIS NEPÁLSKÉ STUDENTKY

Milí přátelé z kostela v Braníku,

opět vám píši, abych vyjádřila srdečné díky za vaši finanční pomoc a modlitby.

Vědomí, že mně pomáháte, posiluje i moji snahu studovat co nejlépe. Nyní jsem v závěrečné fázi třetího roku svého bakalářského studia teologie.

V minulém semestru jsem získala skutečně pěkné známky. Také mně studium pomohlo získat motivaci, jak se dál mohu rozvíjet. Takže vaše pomoc mi pomohla nejen finančně kvůli studiu, ale i dále do života.

Také moji rodiče by vám rádi poděkovali za pomoc v mém studiu! Všichni vám děkujeme za vaši pomoc. Děkujeme za vaši laskavost, že jste mi umožnili studium, které by jinak pro mne bylo nedostižným cílem.

*Srdečně zdraví
Eashika Kamar*

K dopisu byla přiložena i fotokopie vysvědčení z předmětů minulého semestru (např. Systematická teologie II, Malí proroci, Misie, a nejlepší známku A+, tj. maximum dosažených bodů, má Eashika z předmětu List Římanům). Ostatní předměty všechny, jak říkáme, „za jedna“, u nich „A“.

Můžete si vybarvit...

ART BY ANGELA R. SASSER

WWW.ANGELICSHADES.COM

“WINTER OFFERING”

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY KAZATELKY VĚRY HÁJKOVÉ po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník

Telefon: 244 461 037, 776 310 455 (kazatelka Věra Hájková)

604 116 437 (kurátor Jan Jeroným Zvánovec)

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

0 nebo žádný var. symbol – dar na potřeby sboru,

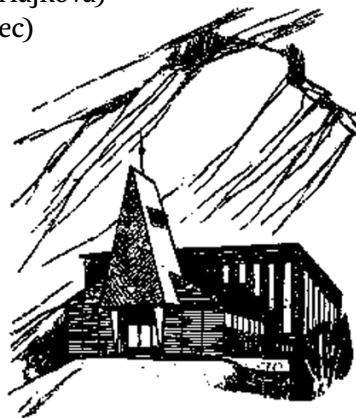
111 dar na křesťanskou službu, 222 salár,

333 mimořádný dar, 444 Jeronýmova jednota,

555 nepálská studentka, 777 mimořádná sbírka,

888 stavební fond kostela,

999 celocírkevní (či seniorátní) sbírka

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <https://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXX. ročník, číslo 12/prosinec 2024

Vychází zpravidla třetí neděli v měsíci.

Redakce: Eva Friedrichová, Jarka Pecharová, Alžběta Slabá.

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz.

Korektury: David Navara, Jiří Holý, Petr Bísek.

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>.

Redakční uzávěrka časopisu je první pondělí v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branicka-brana@evangnet.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

Děti v nedělní škole vyrábějí vánoční přání pro členy sboru.